

- Мамо, не мога да ти обясня. Виздах се със та~~т~~то. Той е здрав.

Госпожа Евпраксия извика.

- Мълчи... Никой не трябва нищо да знае... Ще пратиш Никола да върне коня в палата и да каже, че съм паднал от него и съм си малко навехнал крака. Никого няма да пуцаш... Само на Йоан да кажеш... ~~че съм заминал...~~ За много важно нещо. Повече не мога да ти кажа... Сбогом... - Той я прегърна и целуна. - Сбогом.

И той остави майка си безмълвна, вцепенена, неспособна да пророни ни дума от удивление и тревога. Добромир отново се качи на ~~коня си~~ ^{отново се метна} ~~към градските порти~~ ^{и го подкара} към градските порти. Стражата го позна и любезно го пусна.

~~На Света гора~~
- ~~Къде цареза живее ли?~~
~~Не Света гора.~~
- ~~Къде цареза живее.~~

Но щом се намери сам, Добромир бързо обърна коня си и се ^{врътна} ~~свърна~~ към бащините си лозя. Там намери стария Никола в ^{колицата} ~~колицата~~, готов да тръгне за в къщи.

- Да си жив, дядо. Ти ме спаси днес. Дай бърже насам нашия Сребрен. А пък този царски кон ще го върнеш утре в палата. Кажи, че съм паднал и ~~се~~ съм си навехнал малко крака, като съм отивал към Света гора. А в къщи, освен князете, никого няма да пуцате. Аз няма да се върна скоро. Заминавам за много далече. Ни дума никому. Разбра ли? Пази къщата и мама. Хайде, сега сбогом!

Добромир се метна на коня си. Потупа го по врата. Пришпори и литна през окосените ливади. В ума му звънтеше като камбана все една мисъл... Всеки загубен миг е ценен.

А може би предателската ръка вече дигаше бляскавата ^{келзо} ~~отмача~~ на измяната...

Той цял потръпна. Дали щеше да успее да стигне навреме? Какво ли щеше да стане в негово отсъствие в Търново? Ако се разкрие